

vil sige, at Folkethinget eller dog nærmest Folkethingets Flertal ogsaa har nogen Skyld deri, ikke af den Grund, at man nogenstinde, naar der er Tale om virkelig alvorlige Spørgsmaal, dybtbegrundede Realitetsspørgsmaal, ikke skal være kommen til Rette, det har ikke været Tilfældet, det har jeg ofte udtalt, og det vil vistnok heller ikke blive Tilfældet i Fremtiden, men nogen egentlig Kjølebægge tror jeg ikke, Universitetet har været i den Forstand, at der var visse Følelser hos Universitetet, der respekteredes. Vil man gennemblade Folkethingets Annaler, vil man lige overfor Universitetet — og dets Lærere maa jo her identificeres dermed — finde mange Ytringer af Utilfredshed, megen Dadel og mange Bebrejdelser, men meget sjældent en Anerkjendelse. Nu ere Universitetets Lærere Mennesker som andre, og der kan jo deri ligge en Grund til en vis Mistemning. Jeg tør maasse minde om, at da Universitetet ifjor holdt Jubelfest, var det ikke under en særlig Deltagelse fra Rigsdagens Side, at den blev holdt, der mødte ialtsald Pengebevillingsvanskeligheder, som kunde være fuldt begrundede i den Beslutning, der blev tagen om Maaden, hvorpaa Festen skulde afholdes, men som dog vakte Mistemning. Der foreligger jo et Forslag om Universitetets Lønningsforhold. Det ærede Medlem fra Langeland kom ind paa det, og jeg skal derfor berøre det, skjøndt jeg ikke skal drøve videre derved. Universitetet lægger Vægt paa det, det tror, at det har Noget at betyde. Den Side af Salen, hvortil det ærede Medlem hører, siger, at det har aldeles Intet at betyde, at det er mærkværdigt, at fornuftige Folk kunne tillægge det nogenomhelst Interesse, at det er en ganske ligegyldig Ting, enten man tager det paa den ene eller den anden Maade. Der er jo dog en Leilighed, hvor man med et ringe Offer kan vise Universitetet en særlig Belvillie, som kunde tjene alle Mistemninger. For os har det Noget at betyde, for dem har det Intet at betyde, her er jo den bedste Leilighed til at falde i Armene paa hinanden. Dersom det foreliggende Forslag var begrænset til dette kun at handle om de Paragrafer af den organisatoriske Lønningslov, vil jeg utvivlsomt stemme for det, nu stemmer jeg imod det. Udvalget vil jo imidlertid blive nedsat, og jeg vil haabe — derved har jeg udtalt mig udførligere — at de virkelige Forhold ville medføre, at Udvalget selv vil søle Nødvendigheden af at afslutte sit Arbejde saaledes, at det deles i sine naturlige Partier, saa kan Sagen for enkelte Deles Vedkommende blive færdig i denne Session, saa vil den for enkelte Deles Vedkommende ikke behøve at forhalles, og saa vil der kunne komme noget Godt ud af dette Udvalg, samtidig med at den store Lante, som jeg har sagt kunde ligge til Grund derved, at man skulde tage alle Spørgsmaal under Overveelse, engang kunde blive fyldestgjort.

Formanden (Rabbe): Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Lund: Da Klokken er saa mange, skal jeg, for at give et godt Exempel, frasalbe Ordet.

Brandes: Saa godt et Exempel er jeg ikke istand til at give; jeg er ikke istand til at frasalbe Ordet, jeg har tværtimod endel at sige, og da Forhandlingerne efterhaanden ere komne til at rette sig alene paa de Punkter, jeg har fremdraget, vil det ikke findes ganske unaturligt, at jeg tillader mig at svare paa de forskellige Klager, der ere fremkomne over, hvad jeg har sagt, saa meget mere som det ikke altid er saa heldigt, at jeg kan faae Ordet. Sidste Gang, da jeg meget ønskede det i en Sag, der angik mig nær, var man ikke tilbøielig til at give mig det, man afslar mig det ganske rolig, og ærede Medlemmer maa derfor finde sig i, at jeg maasse opholde dem noget længe, skjøndt Eiden er saa fremrykket. — Jeg har i Almindelighed det at sige, at jeg synes, at man stiller sig paa et noget mærkeligt Standpunkt i denne Debat overfor det Standpunkt, jeg har indtaget, jeg synes, at man stiller den Forbring til mig og til de ærede Forslagsstillere, at vi allerede skulle have en fuldstændig Reformplan færdig for Universitetet, men det kan der naturligvis ikke være Tale om. Det, som jeg synes, at dette Udvalg vil faae at gjøre, er kun at give visse Antydninger af, i hvilken Retning en Universitetsreform kunde finde Sted, og paa den anden Side ogsaa i hvilken Retning en Reform af det lærde Skolevesen kunde finde Sted. Mere kunde jeg ikke tro, at der var ment med Udvalgets Nebfættelse, og at man skulde have Lov til at mig særlig, fordi jeg har berørt Universitetets Forhold, at fordrer, at jeg skulde have en fuldstændig Plan færdig i Hovedet om, hvorledes alle Enkeltheder skulde ordnes, synes jeg er urimeligt. Det, jeg ønskede igaar, var at paapege enkelte Punkter, hvor jeg kunde tænke mig, at en Reform var mulig og maasse ogsaa nødvendig. Jeg tog virkelig mine Forbehold, jeg sagde, at jeg ikke vidste, om det, jeg udtalte, var praktisk udførligt eller sira kunde finde Sted. Det forekommer mig ogsaa, at jeg paa mange Punkter anerkjendte Universitetets hele Forhold, men hvis det er nødvendigt, skal jeg gjerne gentage, at jeg i Almindelighed finder, at Universitetet løser sin Opgave, men at jeg derfor ikke kan begribe, at der ikke skulde være enkelte Ting, man kunde have Lov til at anke over. Det ærede Medlem for Rishenhavns 2den Valgkreds (Brix) sagde, at der var naturligvis ikke absolut ideale Tilstande ved Universitetet; det er en Ytring, som jeg ikke taffer ham videre for, jeg tror næsten at den er overflødig, det er Noget, man ikke behøver at opholde